

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. srpnja 2018. uputio Tribunal Supremo (Španjolska) – ZW
protiv Deutsche Lufthansa AG**

(Predmet C-498/18)

(2018/C 399/31)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal Supremo

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: ZW

Tuženik: Deutsche Lufthansa AG

Prethodna pitanja

1. Može li se prekinuti ili suspendirati dvogodišnji rok za podnošenje tužbe iz članka 35. stavka 1. Montrealske konvencije?
2. Dopušta li se odredbom članka 35. stavka 2. Montrealske konvencije, kojom se određuje da će se „[m]etoda izračuna razdoblja odredit[i] [...] prema pravu koje se primjenjuje na sudu koji je prihvatio slučaj”, stajalište prema kojem odredba nacionalnog prava o početku računanja roka može biti nadređena općoj odredbi iz članka 35. stavka 1. prema kojoj rok počinje teći dolaskom u mjesto odredišta?

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 13. kolovoza 2018. uputio Tribunalul Ilfov (Rumunjska) – EP
protiv FO-a**

(Predmet C-530/18)

(2018/C 399/32)

Jezik postupka: rumunjski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunalul Ilfov

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: EP

Tuženik: FO

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 15. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću ⁽¹⁾ tumačiti na način da se njime uspostavlja iznimka od pravila o nadležnosti nacionalnog suda države članice u kojoj dijete stvarno boravi?
2. Treba li članak 15. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću tumačiti na način da su kriteriji koji pokazuju da je dijete posebno povezano s Francuskom [...], kriteriji koje je navela stranka u postupku (dijete je rođeno u Francuskoj, otac djeteta je francuski državljanin, dijete ima obitelj u Francuskoj s kojom je u krvnom srodstvu i koja se sastoji od: dvije sestre i jednog brata, jedne nećakinje – kćeri djetetove sestre – djeda s očeve strane, trenutačne partnerice oca i njihove maloljetne kćeri; u Rumunjskoj naprotiv nema nikakvog srodnika s majčine strane, pohađa francusku školu, oduvijek stječe francusko obrazovanje i mentalitet, jezik kojim su se njegovi roditelji u kući međusobno sporazumijevali i kojim su se sporazumijevali s njime oduvijek je bio francuski), i da stoga nacionalni sud treba utvrditi da bi francuski sud mogao bolje rješavati predmet?

3. Treba li članak 15. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću tumačiti na način da postupovne razlike između propisa tih dviju država, poput isključenja javnosti s rasprave i činjenice da postupak vode specijalizirani suci, idu u korist zaštite interesa djeteta u smislu te odredbe [prava Unije]?

⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću, kojom se stavlja izvan snage Uredba (EZ) br. 1347/2000 (SL 2003., L 338, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 133.)

Tužba podnesena 12. rujna 2018. – Europska komisija protiv Talijanske Republike

(Predmet C-576/18)

(2018/C 399/33)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: B. Stromsky, D. Recchia, agenti)

Tuženik: Talijanska Republika

Tužbeni zahtjevi

Tužitelj od Suda zahtijeva da:

- utvrdi da je Talijanska Republika, time što nije donijela sve potrebne mjere kako bi postupila u skladu s presudom Suda od 29. ožujka 2012., predmet C-243/10, u vezi s povratom od korisnika potpora za koje je presuđeno da su nezakonite i nespojive sa zajedničkim tržištem, u smislu Odluke Komisije 2008/854/EZ ⁽¹⁾ od 2. srpnja 2008., povrijedila obveze koje ima na temelju te odluke i članka 260. UFEU-a;
- Talijanskoj Republici naloži da Komisiji isplati paušalnu svotu čiji je iznos jednak umnošku dnevnog iznosa od 13 892 eura s brojem dana koji odgovara trajanju povrede, i to u najmanjem iznosu od 8 715 000 eura, od dana objave presude donesene u predmetu C-243/10 do dana kada će se objaviti presuda u ovom predmetu;
- Talijanskoj Republici naloži da Komisiji isplati novčanu kaznu na polugodišnjoj osnovi, a koju će Komisija utvrditi počevši od polugodišta koje slijedi nakon datuma objave presude u ovom predmetu, i to u iznosu od 126 840 eura po danu;
- Talijanskoj Republici naloži plaćanje troškova postupka.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Odlukom 2008/854/EZ od 2. srpnja 2008. o programu potpore hotelijerskom sektoru na Sardiniji (Regionalni zakon br. 9 iz 1998. – zlouporaba potpore N272/98), objavljenom u SLEU-u L 302 od 13. studenoga 2008., Komisija je utvrdila da su predmetne državne potpore koje je Italija dodijelila nezakonite i nespojive s unutarnjim tržištem te je naložila njihov povrat.

Presudom od 29. ožujka 2012., predmet C-243/10, Komisija/Italija, Sud je utvrdio da je Italija, time što nije pravodobno donijela sve potrebne mjere kako bi od korisnika vratila potpore dodijeljene u okviru sustava predviđenog tom odlukom, povrijedila obveze koje ima na temelju te odluke.

Nakon više od šest godina od donošenja te presude, unatoč brojnim zahtjevima Komisije upućenim talijanskoj vladi, veliki dio predmetnih potpora još nije vraćen. Argumenti koje je u tom pogledu istaknula talijanska vlada, osobito upućujući na nacionalne sporove koji su u još tijeku, nisu valjano opravdanje za takvu povredu obveze. Stoga proizlazi da na dan podnošenja ove tužbe Italija još nije u cijelosti dobila povrat potpore i da dakle nije u potpunosti postupila u skladu s presudom Suda u predmetu C-243/10.